

[Lone Dybkjær]

men vi ser gerne nogle arrangementer, hvor staten har part i virksomheden. Altså en form for fælleseje.

Jeg vil også godt understrege, at vi selvfølgelig helst havde set, at der var tre raffinaderier i Danmark. Der er ingen tvivl om, at tre raffinaderier ville øge forsyningssikkerheden, øge fleksibiliteten og formentlig også være til forbrugernes gavn ved at forbedre konkurrencen på området. Jeg synes derfor, at det vil være ønskeligt for det danske samfund, hvis virksomheden opretholdes, og jeg håber, at såvel virksomheden som energiministeriet, DOFAS, eller hvem der nu kan inddrages, bidrager konstruktivt, hvis der viser sig muligheder for, at virksomheden alligevel kan fortsætte. Det har jeg i øvrigt på ministerens bemærkninger forstået at man vil gøre.

Så vil jeg godt sige noget om et enkelt punkt i beslutningsforslaget, nemlig bemærkningen om, at direktionskontoret i Pittsburgh, eller hvor det nu er, dirigerer de danske virksomheder og den danske olieforsyning og raffinaderikapacitet.

Det er klart, at det er uacceptabelt, og også derfor vil det være ønskeligt, hvis man kan komme frem til – jeg henviser til den diskussion, der i øvrigt foregår i huset – andre former for virksomhedseje i Danmark, sådan at man ikke får den situation, vi har her, hvor det ud fra nogle helt overordnede synspunkter af mere global art ikke viser sig hensigtsmæssigt at have et raffinaderi i Danmark. Det er klart, at det ikke er en ønskelig ting, og det radikale venstre er naturligvis enigt med SF i nogle af de bemærkninger, det har gjort herom i beslutningsforslaget.

Jeg vil godt komme med en enkelt bemærkning til socialdemokraterne, som jeg synes har en lidt hellig holdning i dette spørgsmål. Man kan naturligvis altid sige en hel masse om, hvorvidt ting gøres helhjertet eller ikke gøres helhjertet. Det var vi nogle stykker der måske kunne have sagt ved forskellige lejligheder til den socialdemokratiske regering på tidligere tidspunkter i tilværelsen. Men jeg synes, man skal afholde sig fra den slags klandren af, hvad man kan kalde ministres motiver. Det er i hvert tilfælde noget, jeg selv bestræber mig for, fordi jeg synes, at diskussionen ellers meget nemt kommer ud på et sidespor og kommer omkring nogle ting, som i virkeligheden ingen kan bevise noget om. Jeg er fuldstændig overbevist om,

at den nuværende energiminister naturligvis har arbejdet konstruktivt med disse spørgsmål, lige så vel som jeg er overbevist om, at den tidligere minister gjorde det og også i andre sammenhænge arbejdede konstruktivt med andre forslag.

Så er der lige spørgsmålet om det med arbejdspladserne. Der synes jeg godt, man kan henvise til, hvad den socialdemokratiske minister ikke gjorde vedrørende Scanglas A/S i Korsør, der dog ligger nogenlunde inden for samme område, og hvor der var tale om et langt større antal arbejdspladser. Det siger jeg kun, fordi jeg synes, at man skal lade være med at have en alt for hellig holdning. Det er naturligvis ikke så enkelt bare at sige, at vi skal bevare arbejdspladser for enhver pris, og det er i øvrigt heller ikke noget, socialdemokratiet selv kan leve op til.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

VS kan i princippet tilslutte sig SFs forslag til folketingsbeslutning om statslig overtagelse af Gulfraffinaderiet på Stignæs. Vi er helt enige i den betragtning, at det er totalt uacceptabelt, at de multinationale selskaber skal bestemme, om produktion i Danmark skal udvides eller indskrænkes, eventuelt helt lukkes, og således få afgørende indflydelse på arbejdsløsheden, ligesom vi jo da for øvrigt går imod i al almindelighed, at arbejdsgiverne overhovedet har retten til at lede og fordele arbejdet og således ansætter og fyrer folk efter behag.

Vi er også enige i det betænkelige i, at Danmark uden tilstrækkelig raffinaderikapacitet vil være meget afhængigt af spotmarkedet, hvad der i en situation med en oliekrise vil kunne koste os dyrt.

Når SF taler om de arbejdspladser, der forsvinder, hvis raffinaderiet lukker, vil jeg dog lige pointere, at statslig overtagelse af en virksomhed i sig selv på bare lidt længere sigt ikke er nogen garanti for, at arbejdspladserne bevares. Det viser især erfaringerne fra England alt for tydeligt. Statslig overtagelse sikrer heller ikke i sig selv gode og tilfredsstillende løn- og arbejdsforhold for arbejderne. Staten som arbejdsgiver adskiller sig nemlig ikke kvalitativt fra arbejdsgivere på det private arbejdsmarked. Også inden for det offentlige område må arbejderne slås imod nedslidning, tempoopskrining, dårlige